

Een buitenissige hobby

Ruth Rendell

Mensen angst aanjagen was vroeger een van mijn hobby's. Misschien zou ik beter kunnen zeggen dat het een obsessie van me was, en niet mensen, maar juist: vrouwen. Andere mensen bang maken is leuk, zoals iedereen ontdekt die het met succes heeft geprobeerd. Ik denk dat het wat te maken heeft met macht. De meeste mensen proberen het nooit echt, dus weten ze het niet, maar let maar eens op degenen die het wel doen. Rechters, politiemensen, gevangenebewaarders, douaniers, belastinginspecteurs. Ze genieten ervan, of niet dan?

Je merkt nooit dat ze ermee opgehouden zijn of een andere methode hebben aangenomen. Het mensen schrik aanjagen stijgt hun naar het hoofd, ze leven op die ervaring. Nou, datzelfde deed ik ook.

Zoals andere mannen misschien met een stel kameraden naar de kroeg zouden gaan of naar het voetballen, zo trok ik naar Epping Forest en maakte vrouwen bang. Je zou het mijn hobby kunnen noemen.

Begrijpt u me niet verkeerd.

Er zat geen - nou ja, smerig kantje aan wat ik deed. U weet wel wat ik bedoel. Ik hoef beslist niet in details te

treden. Zo pervers ben ik helemaal niet, gelooft u dat toch. In feite ga ik juist over de rode streep omdat ik moreel gezien te kuis ben. En ik ben ook niet een van die eenzame, ongelukkige mannen.

Ik ben gelukkig getrouwd en vader van een zoontje. Ik ben een meter tachtig lang, zie er niet slecht uit en fysiek en psychisch ben ik volkomen normaal, neemt u dat maar van me aan.

Natuurlijk heb ik geprobeerd bij mezelf na te gaan welke motieven ik zou kunnen hebben. Is mijn hobby ooit meer geweest dan tegengif voor verveling? Volgens de normen van de meeste mensen zou mijn leven te boek komen te staan als tamelijk saai. Ik verkoop tickets en beantwoord vragen van passagiers op de luchthaven van de Anglo-Mercian Airways. Ik woon in een half-vrijstaand huis in Muswell Hill. Ga eens zondags bij mijn schoonmoeder op de thee en...